

“ся погубишь? — Нека ида да ѱ помогна, от-
“говори, или нека умра! „ Понеже отчаяніе-то
му правяше го да полудѣе, и за да не бы му по-
слѣдувало нещо. Домнигъ и азъ варзахме на поя-
съ-тъ му едно долго важе което держакме отъ
едина край. Тогда Павелъ отправи ся камъ свя-
таго Герана, то плуюци, то ходящій по подво-
дны-те каменни стѣни. По некой путь надѣва-
ше ся да я приближи; защото море-то въ свои-
те непорядочвы движенія докарваше кораба по-
чти на сухо, така щото можеше некой да го
обыколи пѣшкомъ; но послѣ малко като ся вра-
щаше назадь съ нова една ярость, покрываше
го сосъ угромвы водны своды, кон-то вдигаха
всичка-та негова предня подводна часть, и из-
фаргуваха далекъ по крайморіе-то злосчастливаго
Павла, нозѣ-те му разкрововенни, груди-те му
наранени и полуудавенъ. Едвамъ младый тойзи
человѣкъ дохождаше въ себе си, ето го пакъ
ставаше и ся вращаше съ нова една смелость
камъ корабъ-атъ кой-то ся растворяше отъ
ужасны-те морски удары. Все они що бѣ-
ха въ корабъ-атъ, като немаха вѣке никоя
надежда за спасеніе-то си, хваргаха ся въ море-то,
сѣдящи верху дѣски, кокошани кафеси, трапе-